

Forfatter: Stub, Ambrosius

Titel: Den kiedsom Vinter gik sin gang

Citation: Stub, Ambrosius: "Den kiedsom Vinter gik sin gang", i Stub, Ambrosius: *Digte*, Rosenkilde og Bagger, 1972, s. 122. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stub01val-shoot-workid64174/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Digte

Den kiedsom Vinter gik sin gang

Aria

Den kiedsom Vinter gik sin gang,
Den Dag saa kort, den Nat saa lang
5 Forandrer sig
Saa lempelig;
Den barske Vind, den mørke Skye – maa flye;
Vor Kakkellovn saa cene staaer,
Og hver Dags Kolde syge faaer;
10 Den tykke Vams, den foret Dragt
Er alt hengt hen, og reent foragt,
Og Muffen er tillige giemt – og glemt;
Mand frygter ey, at Snee og Slud
Skal møde dem, som vil gaae ud;
15 Thi lad os gaae
At skue paae,
Hvor smukt Naturen sig beteer – og leer.

Ach see hvor pyntet Soelen gaaer
Med lange Straaler i sit Haar;
20 Den varme Krands
Er rette Kands
For alle Ting, som nu maa grye – paa Nye;
Det klare, lyse Himmel Blaae
Er værd at kaste Øye paae;

²⁵ See Fuglene i Flokke Tal
I Luftens viide Sommer-Sal,
De holde snart hvert Øyeblik – Musik;
De kappes daglig toe og toe
At bygge hvor de best kan Boe,
³⁰ Her flyver een
Jo med sin Green,
Een Anden Sankker Haar og Straae – saa smaae.

Ach See! hvor tegner Marken Vel
For Bonden heele Verdens Trel,
³⁵ Hand leer fordi
Hans Slaveri
Skal endes med sin Frugtbarhed – i Fred,
Hist gaaer de kaade Lam i fleng
Og spøge i den grønne Eng,
⁴⁰ De knæle med en Hiertens Lyst
For Moders mælke-fulde Bryst,
De qvægnes ved den søde Taaer – de faaer.
Hist vogter Hyrden Qvæg og Korn;
Et Hunde-Biæl, en lyd af Horn.
⁴⁵ Er ald Hans Spil;
Men hører til,
Hvor smukt den Skov ham svare maae – der paa.

Ach see et meget yndigt Syen
Paa Skovens grønne Øyenbryn,
⁵⁰ Den høye Top
Skal klædes op,
Og Vaaren pynter Bøgen ud – til Brud.

Naar Solen brender som en Glød,
Og stikker Ild i Barm og Skiød,
55 Da har mand jo bag hvert et Blad
Abscondsel for sin Matte Rad.
Her smager Thee og et Glas Viin – fra Rhin,
Imidlertid man faaer at see
Et ret naturligt Assemblée,
60 Hver Fugl har stemt
Sit Instrument,
De raske Dyer vil Danse net – og let.

Ach see hvor Speyle klar og glat
Den søe dog er i Lave sat,
65 Det er jo som
At Soelen kom
Kun for at see sit Skilderie – deri,
Den Fisk, som stak i Dynd og Skarn,
Og slap fra Frost og Fange Garn,
70 Hand faaer nu atter Moed og Liv,
Og spørger frit i Rør og siv,
See hist, hvor stolt hans Finner gaaer – og slaacr.
Nu lirrer Frøen med sin Mund
Imod den søvnig Aften Stund,
75 Jeg tænker Paa
Mit Hviile-Straae
Og ender min Spadsere Gang – i Sang.

Saa er da Himmel Jord og Vand
Opmuntret ved min Skabermænd,
80 Jeg gik omkring
Blant Tusind Ting,

Guds Forsyn spores ved Enhver – i sær.
Bekymret Siæl! saa seer du dog,
At Alting staaer, i Herrens Bog,
85 I hvor det gaaer, saa veed jeg grandt,
Mit Navn staaer tegnet deriblandt;
Gud kommer vist min Tarv ihu – end nu,
Hand Rammer nok den rette Tiid
Da Himlen den skal blive bliid;
90 Jeg tør maaskee
Vel faae at see
Min Vinter blive til en Vaar – i Aar.

[23.] A: Levin (Nr. 22) S. 28. B: Heiberg 1771 (Nr. 22) S. 52. C: Chr. Stub 1780 (Nr. 35) S. 81. D: Hellemann (Nr. 12) Fol. 11 v. E: Arier og Sange I Nr. 189. – *Litt.*: Barfod III Nr. 46; A. D. Jørgensen S. 497; Vilh. Andersen S. 220–21, 223; Brix: Danske Digtere³ S. 128–29; Brix: Ambr. Stub S. 50–55; Fonsmark Nr. 46; Billeskov Jansen: Danmarks Digtekunst II S. 86–88; samme: Dansk Litteraturhist. I S. 342. – Jf. Indl. S. 20.

2 Aria] *mgf.* E. 8 Kakkelovn] Kakkel-Ovn BC.
9 Kolde syge] *Koldfeber, en Slags Malaria, som tidligere var meget udbredt. Der var baade en 3 Dages og en hver Dags Koldfeber efter Feberanfaldenes Hyppighed; Kolde-Syge BC; Kolde-sygen D. 12 Muffen] Muffer brugtes ogsaa af Mænd. 17 smukt] smuk E. 21 rette Kands] 0: gunstige Forhold; Kands er samme Ord som Chance. 23 lyse] = E; *mgf.* A-D. 25 Flokke Tal] Flokke-Tal BD. 27 De] Der B-E. – hvert] hver BCE. 29 best kan] helst vil D. 31 sin] een A. 32 Haar] Fiær D. 37 sin] een A. – Fred] Freed A. 39 spøge] spøger E. 41 mælke-fulde] mæl-*

kefulde B-E. 42 qvægnes] = D; qvegner A-C-E. –
ved] med D. 44 Hunde-Biæl] Hunde-Bief E. 46
hørrer] hør kuns D. 47 ham] hand A. 48 see]
mgl. A. 49 Øyebryn] Øyebryn D. 52 Vaaren]
Vårmen D. 56 Abscondsel] ∴ Skærm. 59 As-
semblee] ∴ *Selskab med Dans*. 60 Hver] Her D. –
stemt] spendt E. 63 Speyle klar] speyle-klar BE;
speyle-klart C. 67 Kun] Kuns E. 68 stak] gik E.
69 Fange Garn] Fange-Garn B-E. 74 Aften
Stund] Aften-Stund BC; Aftenstund E. 77 Spad-
sere Gang] Spadsere-Gang BC. 86 deriblandt]
deri blant A. 87 Tarv] Trang A. 92 blive] bli-
ver E. – en] een A.

Man har for nylig hørt Kanoners hule Torden

Poeten Stubs Vers over Løwenørns Død

- Man har for nylig hørt Kanoners hule Torden
At rumle midtudi vor stille Luft i Norden,
⁵ Man spidsed Øret strax, og saae sig nøie om,
Og blev paa Timen vaer, at flygtig Fama kom.
Den kom bedrøvet frem med Flor om Fod og Vinge,
Den lod kun sin Basun i duse Toner klinge,
Den holdt i venstre Haand et Vaaben fuldt af det,
¹⁰ Som gjør en Kongens Mand til Rigets Gavn complet.
Man saae Forsigtighed paa Hielmen at betragte
I Viisdoms Perspectiv, hvad Tid og Fremtid bragte,
I Skioldet stod af Guld et Hierte, som en Glød,
Med denne Overskrift: vor Løwenørn er død.
¹⁵ Den brave Løvenørn, tog Fama paa at mælde,
Til hvilken en Monark sig sikkert kunde hælde,
Den Mand der stod i Fred og Feide, kiæk og tro,
Er alt i Dag med Sorg ledsaget til sin Ro.
Forsigtig Klogskab gik ved Ligets høire Side,
²⁰ Og lod saa salt en Strøm sit klare Øie bide;
Retsindighed gik næst, og anked just derpaa,
At hendes ægte Mand i denne Kiste laae.
Men næst bag Liget kom en Søn, en Søn alene,
Bebyrdet først og sidst med Sorgens tunge Stene,
²⁵ Dog før Besvimelsen bemestred sig hans Barm,
Kom kronet Naade til, og rakte ham sin Arm.